

РЕШЕНИЕ

№ 589

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10970** по описа за **2020** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Р. П. А., чрез адв. П. срещу Решение (без номер) от 13.10.2020 г. по НАХД № 7711/2020 г на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 112 състав.

С решението съдът е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба № 1762426, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на основание чл.189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Касаторът твърди, че СРС неправилно е преценил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, в следствие на което е достигнал до неправилни правни изводи за осъществен състав на административното нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Искането до съдът е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС. Претендира присъждане на разноските по делото и адвокатски хонорар.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът, редовно уведомен, не взема становище по касационната жалба. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните писмени доказателства /изпратени от Българския Институт по Метрология, доказващи техническата годност на техническото средство, с което е установено нарушението/ е установил фактическата страна на спора, като е приел, че оспорения фиш е бил издаден въз основа на данните от видео система за контрол на скоростта на МПС TFR1-M с радар TR4D № 505. С помощта на последното е установено, че на 28.09.2017 г., в 11:48 часа, в [населено място], бул. „А. М. посока на движение от „Околовръстен път“ към м-н „ХИТ“ срещу АМВР, при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, е управлявал лек автомобил „Х. Е.“ с ДК [рег.номер на МПС] със скорост на движение 83 км/ч., като по този начин е превишил разрешената скорост с 33 км/ч. – нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Електронният фиш е връчен лично на собственика на МПС Р. А., на 26.05.2020 г. Същият не е представил декларация, от която да е видно, дали друго лице не е управлявало автомобила и не е подал писмено възражение.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 30 км/ч съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП, в която хипотеза липсва разграничение на разрешената скорост по смисъла на чл.21, ал.1 ЗДвП и разрешената с поставен пътен знак скорост, въведена с чл.21, ал.2 от закона.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните за собственика на управляваното МПС. Обратно на твърденията на касатора е видно от електронния

фиш е, че в посоченото време и място в същия, със скорост 83 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил допустимата скорост с 33 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

Настоящата инстанция счита, че с оглед измененията на ЗДвП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., нормативният акт е съобразен с Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014г. на ВАС относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта, чрез добавяне в разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП на термина "автоматизирано" техническо средство, дефиниран в § 6, т.65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП – „Автоматизирани технически средства и системи" са както стационарните системи (прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган), така и мобилните технически средства, които могат да са прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес“. Следователно, мобилните системи за видеоконтрол след законодателните изменения представляват годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта при спазване на въведените изисквания контролният орган да не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само да го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола да го изключва и демонтира. В настоящия случай не се установяват нарушения на тези правила за работа с мобилната система за видеоконтрол.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Неоснователно е възражението на касатора за настъпила абсолютна погасителна давност. Деянието е извършено на 28.09.2017 г. т.е. след изменението на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК с ДВ, бр. 26/06.04.2010 г. Видно от разпоредбата - за глоби давността е 3 години, като съответно абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК, е 4 години и половина и същата не е настъпила - същата ще изтече на 28.03.2022 г.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място от 31 до 40 км/ч. санкцията е в размер на 400 лв.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, XXI касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА (без номер) от 13.10.2020 г. на СРС, по НАХД № 7711/2020 г., НО, 112 състав

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.